

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 78/18
U Luxembourggu 31. svibnja 2018.

Presuda u predmetu C-335/17
Valčeva/Babanarakis

Pojam prava na kontakt s djetetom uključuje pravo na kontakt s djetetom baka i djedova u pogledu njihovih unuka

Bugarska državljanka Neli Valčeva je baka po majčinoj liniji maloljetnog djeteta rođenog 2002. Nakon što su mu se roditelji razveli dijete uobičajeno boravi u Grčkoj sa svojim ocem, koji je grčki državljanin. Njegova baka želi ishoditi pravo na kontakt s djetetom. Smatrajući da joj je nemoguće održati kvalitetan kontakt s unukom te s obzirom na to da je bezuspješno zahtijevala podršku grčkih tijela, pokrenula je postupak pred bugarskim sudovima kako bi se utvrdio način ostvarivanja prava na kontakt s djetetom između nje i njezina unuka. Zahtijevala je da ga redovito viđa jedan vikend mjesečno i da ga kod sebe ugošćuje dvaput godišnje na dva ili tri tjedna tijekom njegovih praznika. Bugarski prvostupanjski i žalbeni sudovi odbili su zahtjev zbog nenadležnosti s obrazloženjem da je uredbom Unije (Uredba Bruxelles II.a)¹ propisana nadležnost sudova države članice u kojoj dijete ima uobičajeno boravište (u ovom slučaju riječ je o grčkim sudovima).

Odlučujući u posljednjem stupnju, Vrhoven kasacionen sad (Vrhovni kasacijski sud, Bugarska) smatra da je, kako bi se utvrdilo koji je sud nadležan, bitno znati primjenjuje li se Uredba Bruxelles II.a na pravo baka i djedova na kontakt s djetetom.

U svojoj današnjoj presudi Sud prije svega zaključuje da pojam „pravo na kontakt s djetetom” u smislu Uredbe Bruxelles II treba tumačiti autonomno. Nakon što je podsjetio da se ta uredba odnosi na sve odluke o roditeljskoj odgovornosti, i da se pravo na kontakt s djetetom smatra prioritetom, Sud ističe da je zakonodavac Unije odlučio da neće ograničiti broj osoba koje mogu ostvarivati roditeljsku odgovornost ili imati pravo na kontakt s djetetom. Stoga Sud smatra da se pojam prava na kontakt s djetetom ne odnosi samo na pravo na kontakt s djetetom roditelja u pogledu njihova djeteta, nego i na pravo drugih osoba s kojima je važno da to dijete ima kontakte, osobito na njegove bake i djedove.

Sud navodi i da, kako bi se izbjeglo da različiti sudovi donose proturječne odluke i kako bi to bilo u interesu djeteta, isti sud mora odlučiti o pravima na kontakt s djetetom, a to je, u načelu, onaj djetetova uobičajenog boravišta.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

¹ Uredba Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, kojom se stavlja izvan snage Uredba (EZ) br. 1347/2000 (SL 2003., L 338, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 133. i ispravak SL 2014., L 46, str. 22.)

Osoba za kontakt: Nancho Nanchev ☎ (+352) 4303 4293

Snimke s objave presude nalaze se na "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106